

Partea a II-a

Prima și a doua înviere

»Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-L vor asculta vor trăi. Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al Omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecării.« (Ioan 5,25-29)

»Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei care au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu el o mie de ani.« (Apocalipsa 20,5-6)

Seara trecută ne-am ocupat cu învierea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Astăzi doresc, în continuarea celor două locuri citate din Scriptură, să spun un cuvânt cu privire la învierea morților în general.

Există o părere din vechime și mult răspândită, că învierea va fi generală, adică toți morții, fie că au adormit în credință, fie că au murit în necredință, toți vor fi chemați în același moment din morminte și apoi vor fi puși împreună înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca acolo să primească ce au făcut în viața lor, fie bine fie rău. Această părere, oricât de veche ar fi ea și oricât de larg ar fi ea acceptată, este greșită. Ea contrazice învățăturile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Potrivit acestui Cuvânt există două învieri, și anume întâia înviere și a doua înviere; sau așa cum spune Domnul în Ioan 5, o înviere a *vieții* și o înviere a *judecării*; sau cum citim în alte locuri din Scriptură, o înviere *dintre cei morți* și o înviere a *morților*. Toți cei care au parte de întâia înviere sunt considerați fericiți și sfinți, căci moartea a doua nu are nici o putere asupra lor.

Ce este de fapt »moartea a doua«?, aud punându-se întrebarea. Răspunsul este serios. Îl găsim în cartea Apocalipsa, la sfârșitul capitolului 20. Moartea a doua este »iazul de foc«, sau »iazul care arde cu foc și cu pucioasă« (Apocalipsa 21,8). Moartea a doua nu are nici o putere asupra acelor care au parte de întâia înviere. Deasupra numelui lor și a istoriei lor stă cuvântul prețios »viață«. Însă toți cei care aparțin celei de-a doua înviere, al căror nume nu se găsește scris în cartea vieții, toți care au plecat în necredință din această lume vor cădea în posesia morții a doua. Pe ei îi caracterizează cuvântul serios „moarte”.

Înainte însă de a ne ocupa mai detaliat cu aceste două perioade ale învierii, doresc să revin la locul din Scriptură pe care l-am citit ailaltă seară, și din care am putut studia mai detaliat numai prima frază; căci tocmai în acel loc (1 Corinteni 15,20-28) ni se dă un rezumat scurt, concentrat, al ultimelor evenimente. În legătură cu cuvintele: »Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți«, Domnul este numit *pârğa celor adormiți*. Domnul nostru preaiubit are multe titluri, acelea, care dintotdeauna *Îi aparțin*, și din acelea pe care *El le-a dobândit*. Primei categorii îi aparțin toate acele nume și titluri care desemnează ce este El în Persoana Sa și ce era El din veșnicie; ca de exemplu Iehova, Cuvântul veșnic, Fiul lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, Creatorul tuturor lucrurilor și așa mai departe. Celei de-a doua categorii îi aparțin toate titlurile, pe care El *Și le-a dobândit* prin întruparea Sa, prin umblarea Lui în ascultare ca Om aici jos pe pământ, prin lucrarea înfăptuită de El, prin moartea și prin învierea Sa. În privința aceasta El este de exemplu Fiul Omului, Slujitorul lui Dumnezeu, Mielul lui Dumnezeu, Marele Preot, Capul trupului Său, al Adunării, și multe altele. Acestor titluri dobândite aparține și titlul numit aici: *pârğa celor adormiți*.

Domnul și Mântuitorul nostru a murit, El a murit cu adevărat, nu numai aparent. În acele trei ore îngrozitoare de întuneric El a fost din cauza păcatelor noastre sub mânia lui

Dumnezeu; El a băut paharul acestei mâni, suferind moartea ca plată a păcatului. El, Cel sfânt și drept, Prințul vieții, a fost pus în țărâna morții. (compară cu Psalm 22,15). Dar când dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu au fost satisfăcute pe deplin în El, când Dumnezeu a fost glorificat cu privire la păcat și puterea lui satan a fost zdrobită, El S-a sculat ca Cel dintâi dintre cei morți. Cu toate că și credincioșii morți în timpul Vechiului Testament aparțin desigur celor adormiți, această denumire se folosește cu privire la credincioșii care mor de fapt abia odată cu moartea și învierea Domnului. Așa citim despre Ștefan, primul martir al Bisericii, că el, urmând exemplul Domnului său, și-a încredințat sufletul Domnului, s-a rugat pentru dușmani, și – *a adormit*. Și în 1 Tesaloniceni 4,13 și 14 se spune: »Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care *au adormit*«, și: »tot așa Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care *au adormit în Isus*«. Și în capitolul, cu care ne ocupăm acum, citim în versetul 18: »și atunci, într-adevăr, cei care *au adormit în Hristos*«, și în versetul 51: »*nu toți vom adormi*« și așa mai departe.

Hristos este *pârگا celor adormiți*, nu a celor *morți*. El este Cel dintâi, căci El trebuie să aibă întâietatea în toate lucrurile. El este Biruitorul lui satan, nu numai în viața Lui aici pe pământ, ci și în moartea Sa. El a ieșit biruitor din mormânt, a înviat *dintre cei morți*, și astfel a dovedit, că moartea nu are nici o putere asupra Lui, și mai departe, că toți, care Îi aparțin, au fost răpiți pentru totdeauna dinaintea acestei puteri întunecate. Cine crede în El, Cel răstignit și înviat, și va fi chemat din această lume, *nu moare* în sensul obișnuit al cuvântului, ci *adoarme, merge acasă la Isus*, Domnul său. Hristos a purtat pentru el mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului și a nimicit pe cel ce avea puterea morții; cel care crede este un *salvat* al Domnului și are parte împreună cu El de învierea *dintre cei morți*. Moartea a doua nu are nici o putere asupra lui.

Hristos este Cel dintâi, totodată Cel dintâi rod al *întâiei* învieri. Auzim într-adevăr, că în momentul când Isus a strigat: »S-a sfârșit!«, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți au fost trezite. Dar această trezire a fost numai urmarea lucrării făcute de Hristos, și este remarcabil, că acești sfinți abia *după învierea Sa* au ieșit din morminte și s-au arătat multora în Ierusalim. (Matei 27,50-53)

Mai mult chiar. Învierea morților stă exclusiv în legătură cu *Omul*, cu Hristos. »Căci dacă *moartea a venit prin om*, tot *prin om a venit și învierea morților*.« (1 Corinteni 15,21) Prin primul om Adam a venit păcatul în lume, și prin păcat moartea, și moartea a trecut la toți oamenii, deoarece toți au păcătuit. (Romani 5,12) Toți urmașii lui Adam prin păcat au căzut sub puterea aceluia, care are autoritate asupra morții. Nimeni nu este exclus. Dar a venit ultimul Adam și a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu acolo unde era căzut primul om. El a înfăptuit lucrarea, pe care I-a dat-o Tatăl s-o facă. Pe baza acestei lucrări și pe baza învierii Sale El are acum dreptul și puterea să distrugă domnia morții asupra omului și să-l învieze. Tatăl I-a dat autoritate peste toată carnea (firea), și El are *cheile morții și ale Locuinței Morților*. (Ioan 17,2; Apocalipsa 1.18) Astfel cele două, moartea și învierea, au venit printr-un om. Desigur, aceasta nu lezează nicidecum autoritatea absolută a lui Dumnezeu, să trezească la viață când vrea și pe cine vrea.

»Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi făcuți vii.« (1 Corinteni 15,22) Apostolul se referă aici la aceia care aparțin lui Hristos. El vorbește totodată de două familii și de căpeteniile lor. Familia lui Adam constă din toată omenirea: ei toți *mor*. Familia lui Hristos constă din toți aceia care aparțin lui Hristos, și toți aceștia *vor fi făcuți vii* la înviere. Căci aici este vorba exclusiv de *trup*, nu de *suflet*, oricât de important ar fi acesta din urmă la locul lui.

Împreună cu Hristos, pârگا, a început prima înviere, învierea *dintre cei morți*. Restul morților rămân în mormintele lor. Fiecare va fi făcut viu la rândul lui: »Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos«. (1 Corinteni 15,23) La venirea Lui? Ce vrea să spună aceasta? Pe când Domnul era în momentul să părăsească această lume și pentru ultima dată a fost împreună cu ucenicii Săi, El le-a spus: »Să nu vi se tulbure inima! Voi credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri«, și: »Eu Mă

duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însuși, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi». (Ioan 14,1-3)

Când se va împlini această făgăduință, »*la venirea Sa*« sau »*revenirea Sa*«, se va împlini și cuvântul apostolului nostru. Toți cei care au adormit în El, vor fi chemați atunci din mormintele lor. Nu „toți” Îl vor vedea atunci, ci numai ai Săi. Niciun copil al lumii nu L-a văzut după învierea Sa, numai aceia, care L-au iubit și au crezut în El. Lumea L-a văzut pentru ultima dată pe cruce; ei nu-L vor vedea înainte ca El să vină pe norii cerului, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu și pe ei care nu ascultă de Evanghelie. (2 Tesaloniceni 1,7-10)

Dar înainte ca aceasta să aibă loc, El revine pentru ai Săi. Ei Îi sunt deosebit de prețioși, și El revine să-i introducă în savurarea veșnică a acelor binecuvântări și glorii, pe care El le-a dobândit și le-a pregătit pentru ei. Mirele ia mireasa acasă în casa Tatălui. Inima Lui iubitoare dorește să-i dea tot ce El Însuși posedă; și de îndată ce mireasa este completă și ultimul mădular a fost adunat, El va reveni să încununeze lucrarea Sa. Atunci glasul Lui va pătrunde în mormintele celor mântuiți, și ei Îl vor auzi și vor ieși afară spre învierea vieții. »Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia *cei morți în Hristos*.« (1 Tesaloniceni 4,16) Restul morților nu vor fi aduși la viață; ei vor învia abia după ce au trecut cei o mie de ani ai Împărăției lui Hristos aici pe pământ. Toți cei care nu mor în Hristos, »*ceilalți, care n-au nădejde*« (1 Tesaloniceni 4,13), vor ieși din mormintele lor abia *la sfârșit*, când va trece cerul și pământul, pentru judecată.

Aici doresc încă o dată să scot în evidență ce este cel mai important, că învierea, potrivit învățăturilor foarte clare ale Scripturii, va fie una *în trup*, exact așa ca la Domnul Isus Însuși. I-a plăcut lui Dumnezeu să prezinte aceasta așa de clar și de precis în Cuvântul Său, ca să nu fie posibilă nici o rătăcire, nici o deviere. Când Isus a murit, multe trupuri ale sfinților adormiți au înviat. Apostolul Pavel scrie romanilor: »Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos dintre cei morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi.« (Romani 8,11) În capitolul nostru (1 Corinteni 15) se spune: »este semănat un *trup natural* și înviază *trup duhovnicesc*. Dacă este un trup natural, este și un trup duhovnicesc.« (versetul 44) În Filipeni 3 citim în versetele 20 și 21, că noi așteptăm pe Domnul Isus Hristos să vină din cer ca Mântuitor, care »*va schimba trupul* stării noastre smerite și-l va face asemenea *trupului Său de slavă*«; și în 1 Tesaloniceni 5,23 apostolul exprimă încrederea, că duhul nostru, sufletul nostru și trupul nostru (deci, omul întreg) vor fi păzite întregi, fără vină, *la venirea Domnului nostru Isus Hristos*.

Acestea sunt numai câteva locuri, din multe altele. O tăgăduire a învierii trupului este de aceea, nici mai mult nici mai puțin, o tăgăduire a verosimilității dovezii divine scrise, da, a însăși dovezii scrise. Învierea trupului este stâlpul de bază și pilastrul de colț al adevărului creștin; cu căderea lor se prăbușește întreaga clădire. De aceea nu ne rămâne nici o altă alegere: noi trebuie ori să acceptăm adevărul cu privire la învierea trupului ori să renunțăm la creștinism, și anume să renunțăm *definitiv* la el.

Ce vrem să facem? Să credem mărturia lui Dumnezeu și să ne așezăm pe Stânca de neclintit a veacurilor? Sau să ne plecăm urechea necredinței și să ne încredem în duna de nisip mișcător a părerilor și afirmațiilor omenești? Fiecare din noi trebuie să ia o decizie. **Ori-ori!** Fie ca noi noi toți să trecem de partea Dumnezeului veșnic credincios și să primim Cuvântul Său viu, și care rămâne, ca pe o lumină pentru picioarele noastre și ca lumină pe cărarea noastră! În această lumină totul este luminos și sigur, fără ea totul este întuneric și lipsit de mângâiere.

Ce am spus cu privire la învierea *trupului* se referă desigur la ambele învieri, la prima și la a doua înviere. Pe cât de serios este pentru necredincioși, pe atât de minunat este pentru credincioși. Venirea Domnului este aproape. El spune: »Eu vin curând!« Totul se grăbește

spre sfârșit, spre ținta finală. Nu va mai dura mult și va veni decăderea totală, și antihrist, omul păcatului, se va arăta. Dar, Dumnezeu fie glorificat! Înainte de aceasta revine Isus. Ferice de oricine este al Lui, când va veni El! El va auzi chemarea Lui și va fi răpit de pe acest pământ ca să-L întâmpine în văzduh, și să fie pentru totdeauna la El. Cei adormiți în Hristos vor ieși din mormintele lor, și credincioșii, care vor fi în viață, vor fi transformați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi. (1 Tesaloniceni 4,16-17; 1 Corinteni 15,51-52) – Prieten drag! Avem noi toți această speranță? Va găsi Isus gata pe fiecare din noi, dacă va veni în noaptea aceasta?

Mai rămâne de spus un cuvânt despre succesiunea perioadelor diferite ale primei învieri. Am auzit deja: »dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos«. În capitolul 20 al cărții Apocalipsa, din care am citit la început un verset, este vorba de alți sfinți, decât aceia care aparțin miresei lui Hristos. După ce Hristos a introdus mireasa Sa cerească în glorie, începe pentru acest pământ perioada judecăților. Cartea Apocalipsa vorbește de șapte peceti, de șapte trâmbițe și de șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Judecăți îngrozitoare, în acțiunea și extinderea lor mereu crescândă, vor veni peste acest pământ și vor năvăli asupra locuitorilor lui vinovați. În timpul acestei perioade de necaz, în care nelegiuirea se va înmulți excesiv, Dumnezeu va trezi încă o dată o mărturie a harului Său; din nou vor merge mesageri și vor vesti pretutindeni evanghelia *împărăției*, a cărei predicare a fost întreruptă cândva. Acești martori vor fi uciși din pricina mărturiei lor; da, toți cei care nu vor vrea să se închine fiarei și icoanei ei, vor trebui să plătească cu viața credinșia lor. Însă toți aceștia, la sfârșitul timpului de necaz, când Hristos va apărea în slavă, ca să întemeieze pe pământ împărăția Sa, vor învia *dintre cei morți*. Ei aparțin deci tot de *întâia înviere*; ei constituie încheierea, ultima perioadă a acestei prime învieri. »Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.« După încheierea împărăției de o mie de ani va veni judecata finală - »după aceea sfârșitul«. Toți morții, toți, cei care sunt încă în morminte, vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și, înviați, vor sta înaintea marelui Tron alb, ca acolo să fie judecați după faptele lor. Aceasta este *a doua înviere*, *învierea morților* sau *a judecății*. Între aceasta și ultima perioadă a primei învieri este o perioadă de timp de cel puțin o mie de ani.

Să amintim în acest loc, că judecata descrisă în Matei 25,31, și versetele care urmează, nu trebuie confundată cu judecata finală dinaintea marelui Tron alb. Aceasta este judecata *morților*, aceea este judecata *celor vii*, care va avea loc când Domnul va apărea pe pământ cu putere și slavă. Atunci *popoarele* pământului vor fi adunate înaintea tronului Său, și »El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre«. Singura întrebare decisivă va fi atunci, dacă cei adunați au primit sau nu pe mesagerii Evangheliei, despre care tocmai am vorbit. În primul caz sunt cei *binecuvântați*, care vor intra în împărăția care le-a fost pregătită *de la întemeierea lumii*, (împărăția de o mie de ani, care a fost amintită de mai multe ori); în cazul al doilea sunt cei *blestemați*, care vor fi aruncați în focul care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui. În ambele cazuri *sentința* are efecte *veșnice* (compară cu versetul 46).

Nu pot să ocolesc să lămuresc pe scurt o întrebare, care dintotdeauna a preocupat mintea omului și care în zilele noastre începe să devină tot mai arzătoare. Este aceasta: Ce se întâmplă cu *sufletele* celor plecați, până în momentul când trupurile vor fi înviate? Și la această întrebare Cuvântul lui Dumnezeu dă lămuriri clare. S-a afirmat de multe ori, și această învățătură se răspândește astăzi iarăși cu multă râvnă, că sufletul, atunci când se desparte de trupul omului, *adoarme* și rămâne inconștient în această stare de somnolență până la înviere. Această învățătură, care se bazează pe unele afirmații neînțelese din Vechiul Testament, este cu totul greșită. Sufletele celor plecați nu *dorm*, ci merg în Hades. (Din păcate Luther a redat două cuvinte grecești diferite: hades și gheena, printr-un singur cuvânt: iad.) Sufletul omului bogat și sufletul sărmanului Lazăr sunt ambele în Hades, și anume în deplina conștientă a stării lor și în amintirea clară de ce se petrece pe pământ; unul este în pace și liniște, celălalt în chin și suferință. Astfel în *Hades* există atât bucurie cât și chin; *în iad este numai chin*. Și cu

toate acestea Hadesul nu este starea finală, nici pentru cei drepecți și nici pentru cei nedrepecți. El este o stare *intermediară*, în care se află sufletul celor plecați.

Când Isus a murit, și sufletul Lui S-a dus în locuința morșilor (compară cu Faptele Apostolilor 2,27), dar Hadesul a fost pentru El Paradisul lui Dumnezeu. »Astăzi«, spune El tâlharului de pe cruce, »*vei fi cu Mine în Paradis*«. Nu-i așa, că aceasta este cu totul altceva decât: „Astăzi vei muri și nu se va mai ști nimic de mine și de tine”? Aceasta nu ar fi fost o mare mângâiere pentru tâlhar. Așa spune și Pavel: »*Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine*.« (Filipeni 1,23) Dacă ar fi așteptat adormirea sufletului său, cu siguranță ar fi dorit să rămână în viață; căci o viață conștientă cu Hristos, chiar dacă era cu multe neazuri, era pentru un om, pentru care Hristos era *totul*, mult mai de valoare decât o adormire inconștientă, o vegetare, lipsită de bucurie, *fără* Hristos.

Nu, prietenul meu drag, când omul moare, sufletul lui nu adoarme, ci el se mută de partea cealaltă în veșnicie, și anume nu în locul destinației lui veșnice, dar în Hades, în acea stare intermediară, care pentru cei adormiți în Hristos înseamnă odihnă adâncă și bucurie sfântă, - ei sunt la Isus, - și pentru cei morți în păcatele lor este o stare de chinuri lipsită de speranță; »Pe lângă toate acestea«, spune Avraam, »între noi și voi *este întărită o prăpastie mare*, astfel încât cei care vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.« (Luca 16,26) Soarta celor două grupe este hotărâtă pentru totdeauna. Vai, ce va fi pentru cei pierduți, acolo să-și aducă aminte de multele ocazii când li s-a vestit mesajul harului lui Dumnezeu, când comoditatea, teama de oameni, dragostea de lume și lucrurile ei, goana după distracției și alte lucruri de felul acesta le-a umplut inima și au înăbușit îndemnurile serioase.

Și în seara aceasta glasul Fiului lui Dumnezeu ne-a vorbit. Noi am citit: »Adevărat, adevărat vă spun că *vine ceasul și acum a și venit*, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-L vor asculta vor trăi.« Atunci începuse deja această oră a harului, în care vocea Fiului lui Dumnezeu vorbea *morșilor spirituali*, și ea încă mai durează; cine aude această voce, cine ascultă de ea, va trăi, cine nu ascultă de ea, rămâne în moarte. Cuvântul lui Dumnezeu este sever, da, este mai tăietor decât o sabie cu două tășuri; el taie adânc și oferă fiecărui om locul care i se cuvine, fără să se aibă în vedere prestigiul persoanei. Toți cei prezenți aici în seara aceasta stau *ori* de o parte *ori* de cealaltă parte, *ori făcuți vii ori încă în moarte*. Aici nu este drum de mijloc, nu este teren neutru. Dar vocea Fiului lui Dumnezeu *încă mai vorbește* în har. »Vino la Mine«, spune Isus, »vino, suflete trudit și împovărat, și Eu îți voi da odihnă!« »Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.« (Ioan 6,35) Năzuiești tu după pace? El a făcut pace prin sângele crucii Lui. Dorești tu răscumpărarea și iertarea? În El avem răscumpărarea, avem iertarea păcatelor. Dorești adevărul? El este adevărul. Însetezi după cunoaștere și înțelepciune? În El găsești toate comorile înțelepciunii și cunoașterii.

De aceea ascultă de vocea Fiului lui Dumnezeu! Desigur, un om poate astăzi să-și împietrească inima și să-și închidă urechea. Dar el este responsabil de ceea ce aude și trebuie să suporte urmările veșnice ale faptelor sale. »Dacă ești înțelept, pentru tine ești înțelept; dacă ești batjocoritor, *tu singur vei suferi*.« (Proverbe 9,12) Și ține minte: la judecată nu se va mai spune: *cine vrea, să vină!* Nu, în ceasul acela *toți* care vor fi în morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu. Fie că vreau, sau nu vreau, ei vor auzi și vor trebui să dea ascultare strigătului puternic. Chiar dacă praful lor va fi demult împrăștiat în toate direcțiile, chiar dacă pentru ochiul omenesc a dispărut orice urmă a trupului de odinioară – fii convins, Dumnezeu va ști să-l găsească! Pentru El el nu este pierdut. Chiar și marea va fi constrânsă să dea înapoi pe morșii ei.

Știu foarte bine, că necredința batjocorește în privința aceasta; cum ar putea să fie altfel? Toate concluziile ei și le întemeiază pe sine însuși și în calculele ei nu ține seama de Dumnezeu, sau ea își face un Dumnezeu cum îi place ei. Așa a fost deja și în timpul Domnului Isus. Odată au venit saducheii, naționaliștii zilelor acelea, la El cu cunoscuta istorie a femeii care a avut șapte bărbați. Cum va fi cu ea la înviere? A cui va fi ea soție? Vai,

oamenii înțelepți credeau că vor prinde pe Isus în cursa lor. Întrebarea lor batjocoritoare voia să dovedească absurditatea credinței în înviere. Dar cursa a fost întinsă propriilor lor picioare. »*Vă răătăciți*«, a spus Isus, »*necunoscând nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.*« (Matei 22,23-32) Așa a fost totdeauna. Necredincioșii nu cunosc Scripturile; oricât de familiarizați ar fi ei cu litera Scripturii, duhul ei le este total necunoscut, ei *nu pot* s-o aprecieze. Pe de altă parte ei nu cunosc puterea lui Dumnezeu. Acești doi factori lipsesc total în socotelile lor; de aceea nu trebuie să ne mirăm de rezultatul socotelii lor. Va veni însă rândul uimirii, da, al groazei, când se va împlini cuvântul Fiului lui Dumnezeu. Fie că ei primesc sau nu, este scris, și nu va trece: »Vine ceasul când **toți** *cei din morminte* vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecății.«

Cei care au practicat binele? – Vai, se va gândi cineva, acesta este un cuvânt pentru mine. Dacă de aceasta este vorba, atunci nu-mi va lipsi. Permanent m-am ostenit să-mi îndeplinesc obligația ca om și creștin; nimeni nu mă poate acuza de o faptă rea.

Prietene! Dacă tu așa gândești, atunci ai făcut o socoteală greșită. Cu tine este ca și cu saducheii de odinioară: nu cunoști Scripturile. Măsura, cu care tu măsoară, nu este valabilă înaintea lui Dumnezeu. Iudeii au întrebat odinioară pe Domnul Isus: »Ce să facem ca să îndeplinim lucrările lui Dumnezeu?« El le-a răspuns: »Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeți în Acela pe care El L-a trimis.« (Ioan 6,28-29) Ai făcut tu aceasta? Dacă nu, atunci nu ai făcut prima lucrare, cu care un om poate să placă lui Dumnezeu. S-ar putea ca vina ta să nu fie așa de mare ca a vecinului și prietenului tău; dar vina este prezentă, și tu nu o poți plăti. Drumul, care duce la pierzare, este *larg*; pe el este loc nu numai pentru calomniatori și batjocoritori, pentru bețivi și imorali, ci și pentru religioși și onorabili, pentru prietenii modestiei și oamenii sobri. Unii nu vor pentru nimic în lume să aibă a face cu ceilalți; *nu, nicidecum nu!* Fiecare merge pe calea lui deosebită, dar toți merg pe *un drum comun*, în întâmpinarea pierzării. Toți sunt păcătoși, necurați, pierduți. Tuturor li se poate ajuta numai *prin singura jertfă a trupului lui Isus Hristos*, prin Fiul lui Dumnezeu, care odinioară Și-a plecat capul sub loviturile nimicitoare ale judecății divine. El este Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl **decât numai prin El**. »Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.« (1 Ioan 5,12) »Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-a ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.« (Ioan 3,36)

Aceasta este vorbirea simplă, ușor de înțeles de toți, a Cuvântului lui Dumnezeu. O, ascult-o și crede-o, și apoi învață să intonezi în strigătul: »A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.«